

Узагальнення практики розгляду судами цивільних справ про визнання особи такою, що втратила право на користування житлом та виселення [2]. Відповідно до зазначеного узагальнення роз'яснюється, що цивільне законодавство не передбачає збереження права користування житлом за громадянами, які хоча і правомірно вселилися у спірну квартиру власника, але на час розгляду справи не є членом його сім'ї. Але таке положення протерічить законодавству щодо гарантій дотримання права на житло неповнолітніх дітей. Гарантією дотриманням права на житло неповнолітніми особами повинен стати перевірений факт наявності іншого житла для проживання неповнолітніх. Як правило, суд покладає обов'язок встановити цей факт на органи опіки та піклування. В свою ж чергу органи опіки та піклування обмежуються наданням письмових висновків щодо не запе-речення проти ухвалення рішення та погодженням із висновками суду. В свою чергу суд, відповідно до ст. 212 ЦПК не зобов'язаний висновками органу опіки та піклування. З урахуванням того, що після розірвання шлюбу питання проживання неповнолітніх дітей покладається, як правило на матір, яка вже не може проживати разом із батьком, то виникають не можливі умови для подальшого розвитку та вихованню дітей. Пропонується обов'язковим доказом у зазначеній категорії справ передбачити акт обстеження житлових умов проживання неповнолітніх дітей органами опіки та піклування тільки у разі наявності якого, із зазначенням що права на житло неповнолітніх збережене, суд може задовольнити рішення про втрату особою права на користування житловим приміщенням. З одного боку такий доказ буде служити гарантією дотримання прав неповнолітніх на житло, з іншого дисциплінує батьків щодо виконання обов'язків по вихованню своїх дітей та розподілить обов'язки по утриманню пропорційно.

Бібліографічні посилання:

1. Рішення Київського районного суду м. Одеси 24 лютого 2016 року у справі №520/14277/15-ц [Електронний ресурс] // Єдиний судовий реєстр. — URL : <http://www.reyestr.court.gov.ua>.
2. Узагальнення практики розгляду судами цивільних справ про визнання особи такою, що втратила право на користування житлом та виселення [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Закон і бізнес. URL : http://zib.com.ua/ua/35852-uzagalnennya_

Ставніцер Богдан Вячеславович,
студент юридичного факультету
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ
Науковий керівник:
Карпенко Роман Валерійович,
викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
юридичного факультету
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ

ПИТАННЯ ПРОЦЕСУ ЦИВІЛЬНОГО ДОКАЗУВАННЯ У СУДОВИХ СПРАВАХ

Судові докази у цивільному процесуальному праві характерні для всіх категорій цивільних справ та мають вагомe значення, тому що без них неможна визначити та зрозуміти всю суть проблемного питання та прийти достовірне та правомірне рішення щодо всіх осіб у справі. Хоча метод доказування був сформований практикою дуже давно, науковці та законодавець до сих пір мають багато спірних питань щодо системи підходів оцінки доказів, етапів доказування та стадій процесу, що саме зумовлюється плановим розподілом та розташуванням груп за спеціальними властивостями та ознакам.

Науковець Зеленьак Е. С. звертає увагу на те, що оцінка доказів не входить до системи судового доказування, а є лише частиною судового пізнання. Зараз суд вже не займається процесом доказування по справі і тепер ці обов'язки тепер покладаються на сторони по справі у процесі змагальності у суді. Науковець вважає, що треба підтримувати концепцію, що саме суд є єдиним суб'єктом у формулюванні оцінки доказів, а інші суб'єкти справи повинні брати участь у поданні

ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ НОРМ ЦИВІЛЬНОГО, ТРУДОВОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

своїх доведень, та думок щодо спірних питань справи, та заперечувати і обґрунтовувати ці заперечення стосовно іншої сторони по справі (ст. 27 ЦПКУ) [1].

Законодавець зазначає, що речовими доказами є саме об'єкти матеріального світу, які несуть в собі інформацію про подію чи обставину конкретної справи. Також виокремлюють письмові речові докази, без яких неможливо довести жодну цивільну справу, тому що їх зміст становить наявність чи відсутність фактів справи і як правило вони подаються в оригіналі. Що стосовно речових доказів, то вони мають цінність у суді лише у випадках, коли вони стосуються справи та є об'єктом судового пізнання, якщо вони можуть вплинути на справу і якщо до них є сенс застосовувати є дослідження у вигляді експеримента. Є два види речових доказів: 1) первісні: до них належать до таких речей, які здатні зберігати та відтворювати первісний речовий доказ; 2) похідні: використовується, як матеріал доказувань тільки у випадку, коли носять на собі відбиток якоїсь події, дії, бездіяльності, та за своїми характером та якістю недовговічні та можуть змінити або стерти з себе докази. Якщо неможливо привести речові докази до залу суду, то дозволяється використовувати фото та відео, на яких будуть помітні ці докази [2].

Загальновідомі факти не потребують доказування, якщо вони визнанні судом на основі ухали, а важливі до справи докази та носії інформації вилучаються у суворій процесуальній формі, та передбачається вилучення цих об'єктів зі складанням протоколу, що саме повинно бути гарантією щодо якісного доказового матеріалу. Також Пленум Верховного Суду України від 12.06.2009 р. №2 «Про застосування норми цивільного процесуального законодавства при розгляді справ у суді першої інстанції» [3], встановлює відповідальність осіб, які надали недостовірні докази, або намагалися їх підробку (ст. 185 ЦПКУ).

Експертиза призначається ухвалою суду, що саме зазначається у ст. 144 ЦПКУ, та встановлюється термін та підстави; суть експертизи; зазначається особа експерта та всі данні про нього, або установи на основі доручення. Останньою процедура є саме оцінка доказів, яким займається суддя, виходячи з зовнішніх та внутрішніх факторів під час аналізу, на цьому саме формується висновок суду та рішення по справі [4].

Треба зазначити, що кожний вид дослідження засобу докачування має свою специфіку та свою вагу у справі тому законодавчо встановлені процедури дослідження доказів в залежності від їх виду, до цього можна віднести докази свідків, або особливостей носіїв інформації. Не дивлячись на систему доказів, вагомим буде ще врахування змагальності осіб під час судової справи, але докази зможуть підтвердити чи спростувати деякі юридичні факти у разі необхідності. Суд в свою чергу повинен бути об'єктивним при розгляді справи, та також зобов'язаний надати на передодні з засіданням всю інформацію сторонам для всебічного ознайомлення з нею. Якщо одна зі сторін вважає, що дії судді протиправні, то можна змінити суддю процедурою відводу [5].

Отже, всебічне дослідження доказів по справі, зазначає те, що суд гарантує рівність всіх сторін по справі, враховуючи всі аргументи під час судового засідання та процесу надавання доказів. Нажаль, судовий строк не завжди має достатньо часу для досконалого вивчення справи та доказів, тому в майбутньому все далі потрібно бути удосконалювати систему механізм реалізації судових досліджень, для того, щоб забезпечити демократію та рівність громадян, при якій буде менший показник хибних рішень, та менший відсоток звертання до суддів вищих інстанцій.

Бібліографічні посилання:

1. Зеленьк Е. С. Владна, рекомендаційна та допоміжна оцінка доказів у цивільному процесі / Е. С. Зеленьк // Адвокат. 2013. № 1. С. 41-44.
2. Кравцов С. Оцінка та дослідження письмових доказів як невід'ємна частина правана справедливий розгляд. URL : <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2016/10/3.pdf>
3. Пленум Верховного Суду України від 12.06.2009 р. №2 «Про застосування норми цивільного процесуального законодавства при розгляді справ у суді першої інстанції» URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-09>
4. Глущенко С. В. Речові докази у цивільному процесі. URL : <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2015/3/28.pdf>
5. Андрійцьо В. Д. Дослідження доказів як етап процесу доказування в цивільному судочинстві. URL : file:///C:/Users/Asus/Downloads/vvru_2013_3_3.pdf